

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการแข่งขันกันผลิตสินค้าและบริการ ส่งผลดีต่อผู้บริโภคในแง่ที่มีสินค้าและบริการให้เลือกมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามก็ต้องยอมรับว่าสินค้าและบริการที่อยู่ในท้องตลาดมีทั้งที่มีคุณภาพและไม่มีคุณภาพ การคุ้มครองผู้ที่บริโภคสินค้าหรือบริการให้ได้รับความเป็นธรรมและให้บริโภคแต่สิ่งที่มีคุณภาพและปลอดภัยจึงนับว่ามีความสำคัญ วิธีการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีประสิทธิภาพคือการใช้มาตรการเชิงป้องกัน เช่น การให้ผู้บริโภคได้รับข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการครบถ้วนที่ถูกต้อง และการให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมตั้งแต่ในขณะทำสัญญา แต่ในทางความเป็นจริงแล้ว ยังมีผู้บริโภคจำนวนมากที่ได้รับความเสียหายจากการบริโภคสินค้าและบริการ แสดงให้เห็นว่ามาตรการเชิงป้องกันที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอ จำเป็นที่จะต้องมีการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพด้วย จึงจะสามารถคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคได้

การฟ้องคดีที่ใช้กันอยู่ก่อนที่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ใช้บังคับตกอยู่ในบังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งรัฐตราออกมาสำหรับการดำเนินคดีที่คู่ความทั้งสองฝ่ายมีสถานะที่เท่าเทียมกัน โดยมีได้คำนึงถึงความแตกต่างของคู่ความทั้งในเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจ การศึกษาหรืออำนาจในการต่อรอง แต่คดีผู้บริโภคจะมีลักษณะที่แตกต่างไปจากคดีแพ่งโดยทั่วไป เนื่องจากผู้ประกอบการจะเป็นฝ่ายที่มีความรู้และสถานะทางเศรษฐกิจดีกว่าฝ่ายผู้บริโภค จึงทำให้มีอำนาจในการต่อรองที่เหนือกว่า ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภคจึงอยู่บนพื้นฐานของความไม่เท่าเทียมกัน หลักการที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งจึงไม่อาจทำให้การเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้บริโภคบรรลุวัตถุประสงค์ได้ หากกระบวนการเยียวยาความเสียหายไม่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสมกับคดีผู้บริโภคแล้ว จะทำให้ผู้ประกอบการที่ขาดจริยธรรมและมีอำนาจต่อรองที่เหนือกว่ายังคงดำเนินธุรกิจต่อไปโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นแก่ผู้บริโภค และในที่สุดผลที่ตามมาคือผู้บริโภคจะถูกเอารัดเอาเปรียบและทวีความรุนแรงมากขึ้น มาตรฐานของสินค้าและบริการก็จะไม่มีคุณภาพ จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพของคนในสังคม และระบบเศรษฐกิจ

โดยรวมของประเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ รัฐจึงได้ตราพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน.ศ. 2551 ออกมาเพื่อจัดระบบวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคเสียใหม่

พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 และมีผลใช้บังคับเมื่อพ้น 180 วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป หลังจากที่พระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับแล้ว ปรากฏว่าคดีที่ขึ้นมาสู่ศาลเป็นจำนวนมากจะเป็นคดีที่ผู้ประกอบการธุรกิจฟ้องผู้บริโภคเป็นส่วนใหญ่ คดีที่ผู้บริโภคนำมาฟ้องผู้ประกอบการก็มีจำนวนไม่มากนัก จากการศึกษากระบวนการเยียวยาความเสียหายของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 พบว่ามีปัญหาหลายประการด้วยกัน ดังนี้

1) ก่อนใช้พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ใช้บังคับคดีผู้บริโภคตกอยู่ในบังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 4 บัญญัติว่า “เว้นแต่จะมีบทบัญญัติเป็นอย่างอื่น

(1) คำฟ้องให้เสนอต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาลไม่ว่าจำเลยจะมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรหรือไม่

(2) คำร้องขอให้เสนอต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นในเขตศาล หรือต่อศาลที่ผู้ร้องมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาล”

ภูมิลำเนาของจำเลยถ้าเป็นบุคคลธรรมดาต้องถือภูมิลำเนาตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 37 ถึงมาตรา 47 ซึ่งถือตามภูมิลำเนาในขณะที่ยื่นฟ้อง ดังนั้น หลังจากมูลคดีเกิดจำเลยอาจย้ายภูมิลำเนาไปอยู่ที่อื่นก็ได้ จึงต้องตรวจสอบให้แน่ชัดว่าขณะยื่นฟ้องจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ที่ใด โดยผลของมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 จะต้องฟ้องจำเลยต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลได้เพียงแห่งเดียว จะฟ้องต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นไม่ได้อีกต่อไป เป็นการยกเว้นประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 4

(1) จึงก่อให้เกิดปัญหาในการฟ้องคดีเป็นอย่างมาก เนื่องจากจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่หลายแห่ง เช่น จำเลยมีภูมิลำเนาตามทะเบียนบ้านอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา จำเลยมาทำงาน โรงงานที่จังหวัดสมุทรปราการและพักอาศัยอยู่ที่จังหวัดสมุทรปราการแล้วจำเลยมาทำสัญญาเช่าซื้อกับโจทก์ที่จังหวัดสมุทรปราการ หากจำเลยผิดสัญญาเช่าซื้อ โจทก์ต้องฟ้องจำเลยเป็นคดีผู้บริโภคต่อศาลจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาตามทะเบียนบ้าน จะฟ้องต่อศาลจังหวัดสมุทรปราการซึ่งเป็นศาลที่มูลคดีเกิดไม่ได้อีกต่อไป แม้ตัวจำเลยจะอยู่ที่โรงงานสมุทรปราการซึ่งถือว่าเป็นถิ่นที่อยู่อีกแห่งหนึ่งก็ตาม ทำให้จำเลยไม่สามารถต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากจำเลยมิได้อยู่ตามทะเบียนบ้านที่แท้จริง

2) การที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้สิทธิแก่ผู้ประกอบการธุรกิจฟองผู้บริโภคดีด้วย โดยนำหลักการวิธีพิจารณาความอย่างเดียวกันมาใช้บังคับทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจได้รับประโยชน์มากขึ้นกว่าเดิมที่ใช้หลักการตั้งที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ดังนั้นคดีที่ผู้ประกอบการธุรกิจฟองผู้บริโภครจะได้รับพิจารณาอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกับผู้บริโภครฟองผู้ประกอบการ ทำให้ผู้บริโภครไม่มีโอกาสที่จะต่อสู้คดีและเจรจาต่อรองกับผู้ประกอบการธุรกิจ เนื่องจากศาลจะต้องพิพากษาคดีในเวลาอันรวดเร็วตามที่กฎหมายกำหนด จึงเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้มีได้มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภครอย่างแท้จริง แต่กลับไปคุ้มครองผู้ประกอบการ ทำให้ผู้บริโภครซึ่งมีอำนาจต่อรองที่น้อยกว่าได้รับความเสียหายมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เดิม

3) การบริโภครสินค้าหรือบริการ บางกรณีอาจมีผู้บริโภครได้รับความเสียหายในขณะเดียวกันหลายราย เช่น กรณีสินค้าผลิตออกมาโดยใช้ส่วนผสมที่เป็นอันตรายเหมือนกันทุกชิ้น หรือกรณีที่เกิดข้อผิดพลาดในกระบวนการผลิต ทำให้สินค้าที่ผลิตออกมาในช่วงเวลาเดียวกันมีความชำรุดบกพร่องเหมือนกัน แม้ภายหลังศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีบริโภคร แต่ก็ปรากฏว่ามีการฟ้องผู้ประกอบการรายเดียวกันเป็นคดีผู้บริโภครอีกโดยข้อเท็จจริงที่พิพาทเป็นอย่างเดียวกันกับคดีก่อน และศาลในคดีก่อนได้วินิจฉัยได้แล้ว ศาลในคดีหลังอาจมีคำสั่งให้ถือว่าข้อเท็จจริงในประเด็นนั้นเป็นอันยุติเช่นเดียวกันกับคดีก่อนโดยไม่ต้องสืบพยานหลักฐานก็ตาม แต่ก็เป็นเรื่องของผู้บริโภครต่างคนต่างฟ้องคดี ไม่ได้ฟ้องคดีรวมกันมาในคราวเดียวกัน ทำให้ผู้บริโภครที่ฟ้องคดีในภายหลังได้รับความเสียหาย เนื่องจากทรัพย์สินของผู้ประกอบการลดลง และไม่เพียงพอในการชดเชยค่าเสียหาย บางครั้งผู้ประกอบการไม่มีทรัพย์สินให้บังคับคดีหรือล้มละลายไปแล้วพระราชบัญญัติฉบับนี้มีได้นำหลักการดำเนินคดีแบบกลุ่ม (CLASS ACTION) มาใช้ เพื่อให้ผู้บริโภครรายอื่นที่ไม่ได้เข้ามาเป็นคู่ความในคดีต้องผูกพันหรือได้รับประโยชน์ ในผลแห่งคดีของผู้บริโภครที่ฟ้องเป็นรายแรกด้วย โดยไม่ต้องยื่นฟ้องเข้ามาเป็นคดีใหม่ อันจะเป็นการช่วยลดภาระของคู่ความให้ไม่ต้องดำเนินคดีในเรื่องที่มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างเดียวกันซ้ำอีก

4) หน่วยงานที่จะฟ้องร้องและดำเนินคดีแทนผู้บริโภครตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้อำนาจแก่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครหรือสมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครให้การรับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคร แต่ปรากฏว่าในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 นอกจากจะกำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครและสมาคมซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครให้การรับรองมีอำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้แล้วยังกำหนดให้มูลนิธิซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครให้การรับรองมีอำนาจฟ้องคดีและเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้ด้วย เมื่อพระราชบัญญัติคุ้มครอง

ผู้บริโภคน พ.ศ. 2522 กำหนดให้หน่วยงานที่มีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีแทนผู้บริโภคมีได้แต่เฉพาะคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและสมาคมเท่านั้น โดยเฉพาะสมาคมจะฟ้องคดีได้ก็ต่อเมื่อได้รับการรับรองจากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแล้วเท่านั้น การที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคไม่ได้กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองมูลนิธิได้ด้วย จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้ในกรณีที่เป็นมูลนิธิ ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับดังกล่าวกำหนดให้หน่วยงานที่ดำเนินคดีแทนผู้บริโภคไว้แตกต่างกัน อีกทั้งหน่วยงานที่เป็นมูลนิธิซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองก็ไม่ได้มีการบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 จึงทำให้เกิดปัญหาว่ามูลนิธิซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรองจะมีสิทธิรับฟ้องและดำเนินคดีแทนผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้บริโภคได้หรือไม่

5) พระราชบัญญัติฉบับนี้มีเจตนารมณ์ที่จะให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายได้รับการเยียวยาให้เร็วที่สุด จึงกำหนดให้การพิจารณาคดีผู้บริโภคเป็นไปด้วยความรวดเร็ว แต่เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติว่าด้วยการฎีกาแล้วปรากฏว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้เปิดโอกาสให้มีการฎีกาคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคและศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นที่สุดได้ในปัญหาข้อเท็จจริง และปัญหาข้อกฎหมายได้อีก ทำให้ปริมาณคดีขึ้นสู่ศาลฎีกาเป็นจำนวนมากเนื่องจากคดีผู้บริโภคมีได้แต่เฉพาะคดีที่ผู้บริโภคฟ้องผู้ประกอบการเท่านั้น แต่ยังมีคดีที่ผู้ประกอบการฟ้องผู้บริโภคด้วย ซึ่งคดีที่ผู้ประกอบการฟ้องผู้บริโภคมีเป็นจำนวนมากและในขณะเดียวกันผู้พิพากษาศาลฎีกามีจำนวนจำกัด จึงควรจำกัดคดีที่จะขึ้นสู่ศาลฎีกา โดยให้ฎีกาได้แต่เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายเท่านั้น และจะต้องเป็นเรื่องที่สำคัญแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยเท่านั้น ส่วนปัญหาข้อเท็จจริงควรให้คดีถึงที่สุดที่ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคและศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภค

6) ปัญหาระบบสืบพยานกฎหมายบัญญัติไม่ชัดเจน ตามทฤษฎีระบบกล่าวหาเป็นหน้าที่ของกลุ่มความที่ต้องเสนอพยานหลักฐานของตนต่อศาล ศาลทำหน้าที่เป็นคนกลางรับฟังพยานหลักฐานที่คู่ความนำสืบ และควบคุมกระบวนการพิจารณาให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย หน้าที่นำสืบหรือภาระการพิสูจน์เป็นสิ่งสำคัญของคู่ความในระบบกล่าวหา ในการสืบพยานบุคคลจึงเป็นสิทธิของกลุ่มความที่อ้างพยานเข้าสืบที่จะถามพยาน ทั้งการซักถามและถามติง เพื่อให้เป็นไปตามภาระการพิสูจน์ แต่ตามทฤษฎีระบบไต่สวนเป็นหน้าที่ของศาลในการแสวงหาพยานหลักฐานมุ่งพิสูจน์ความจริงไม่ได้มุ่งเน้นเรื่องความเป็นกลางของศาล พยานหลักฐานที่ศาลแสวงหานั้นอาจมาจากที่คู่ความเสนอ หรือจำที่อื่นที่ศาลเห็นสมควร ไม่ได้มุ่งเน้นเรื่องภาระการพิสูจน์ของกลุ่มความไต่สวนพยานบุคคลเป็นหน้าที่ของศาลในการที่จะถามพยานเอง คู่ความจะถามพยานได้ต้องได้รับ

อนุญาตจากศาล การถามพยานของคู่ความในลักษณะนี้ไม่ใช่การซักถามหรือถามค้าน แต่เป็นการถามเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนขึ้น

ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 34 บัญญัติว่าในการสืบพยานไม่ว่าจะเป็นพยานที่คู่ความฝ่ายใดอ้าง หรือที่ศาลเรียกมาเองให้ศาลเป็นผู้ซักถามพยานคู่ความหรือทนายความจะซักถามพยานได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาล

ให้ศาลมีอำนาจซักถามพยานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใดๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับคดีแม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างก็ตาม

เฉพาะการซักถามเท่านั้นที่ศาลเป็นผู้ซักถาม และคู่ความทนายความฝ่ายที่อ้างพยานจะซักถามต้องขออนุญาตศาลถาม การถามค้านเพื่อทำลายน้ำหนักคำพยานจึงเป็นสิทธิของคู่ความทนายฝ่ายตรงกันข้ามที่จะถามค้านโดยไม่ต้องขออนุญาต และการถามค้านเป็นสิ่งสำคัญยิ่งผู้บริโภคในภาคประชาชนที่ไม่รู้กฎหมายและไม่มีทนายความย่อมถามค้านไม่เป็น เจ้าพนักงานคดีไม่มีอำนาจหน้าที่เชื่อว่าความให้แก่ผู้บริโภคที่จะถามค้านพยานแทน ตามด้วยบทกฎหมายมาตรา 34 ดังกล่าว ผู้พิพากษาไม่มีอำนาจที่จะถามค้านพยานแทนผู้บริโภค มีอำนาจเพียงในชั้นซักถามเนื่องจากกฎหมายไม่ได้ระบุว่าการศึกษาสืบพยานให้ใช้ระบบใดส่วน เช่น คดีปกครองตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด พ.ศ. 2543 ข้อ 5 คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. 2542 มาตรา 5 ซึ่งหากกฎหมายระบุให้ใช้ระบบใดส่วน ปัญหาเรื่องการถามค้านพยานย่อมหมดไป เพราะระบบใดส่วนไม่มีการถามค้าน เป็นหน้าที่ของศาลที่จะได้สวนถามพยานเอง คู่ความทนายความจะถามพยานได้โดยขออนุญาตศาลถาม และไม่ใช่การถามค้าน แต่เป็นการถามเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงปรากฏเพิ่มขึ้นเท่านั้น กระบวนการพิจารณาสืบพยานตามมาตรา 34 จึงเป็นปัญหาสำคัญที่ควรปรับปรุงแก้ไขเช่นกัน

จากสภาพปัญหาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ยังมีข้อบกพร่องและไม่เพียงพอในการแก้ไขปัญหาคดีผู้บริโภคได้อย่างเหมาะสม จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาปัญหาและทำการวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาและปรับปรุงข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ให้มีความเหมาะสมในการเยียวยาความเสียหายของผู้บริโภคในประเทศไทยต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีและสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค

1.2.2 เพื่อศึกษาข้อกำหนดเกี่ยวกับการฟ้องคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 และข้อกำหนดต่างประเทศ

1.2.3 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาของการฟ้องคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคในประเทศไทย

1.2.4 เพื่อศึกษาและหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกว่าในปัจจุบัน

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ยังมีปัญหาในการบังคับใช้ในบางประการ จึงก่อให้เกิดปัญหาในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคหลายประการด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาข้อกำหนดในเรื่องเขตอำนาจศาลในการฟ้องคดีผู้บริโภค ปัญหาข้อกำหนดกรณีผู้ประกอบการฟ้องคดีผู้บริโภค ปัญหาข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริโภคฟ้องผู้ประกอบการที่ได้รับการความเสียหายอย่างเดียวกัน ปัญหาข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้มีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีแทนผู้บริโภคที่เป็นมูลนิธิ ปัญหาข้อกำหนดในการอุทธรณ์และฎีกา ปัญหาข้อกำหนดในเรื่องระบบการสืบพยาน ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อนำมาวิเคราะห์และหาแนวทางในการแก้ไขกระบวนการเยียวยาความเสียหายของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้มีประสิทธิภาพและมีผลการใช้บังคับระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภคให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตของการศึกษา ได้แก่ ศึกษาหลักทั่วไปของการคุ้มครองผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะตามประเด็นปัญหาข้อกำหนดในเรื่องเขตอำนาจศาลในการฟ้องคดีผู้บริโภค ปัญหาข้อกำหนดกรณีผู้ประกอบการฟ้องคดีผู้บริโภค ปัญหาข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริโภคฟ้องผู้ประกอบการที่ได้รับการความเสียหายอย่างเดียวกัน ปัญหาข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้มีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีแทน

ผู้บริโภครที่เป็นมูลนิธิ ปัญหาข้อกฎหมายในการอุทธรณ์และฎีกา และปัญหาข้อกฎหมายในเรื่องระบบการสืบพยาน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาลบนี้ จะศึกษาโดยการวิจัยเอกสาร จากตำรา กฎหมาย บทความในวารสาร แนวคำพิพากษาของศาลทั้งในประเทศและต่างประเทศ (Document Research) ตลอดจนบทความในเอกสารข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อนำมารวบรวมและวิเคราะห์ให้เป็นระบบเพื่อทำการศึกษา หาข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีและสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค

1.6.2 ทำให้ทราบถึงข้อกฎหมายเกี่ยวกับการฟ้องคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 และข้อกฎหมายต่างประเทศ

1.6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาของการฟ้องคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคในประเทศไทย

1.6.4 ทำให้ทราบถึงปัญหาเพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกว่าในปัจจุบัน